

vendt idag, var det Argument, hvorpaa der endog blev lagt temmelig Vægt, at, naar man havde den cognatiste Arvesølge, var man ikke sikker paa, at Monarchiet ikke blev forenet med et andet Monarchie, da den Cognat, som skulde kaldes til Thronfølgen, kunde være Regent i et andet Monarchie; og, om man end for dette Tilfælde tog en Bestemmelse i vor Forfatning, der udelukkede fremmede Regenter, kunde dette dog ikke hjælpe mod en berettiget Cognat. Den Cognat, mod hvem der staaer en saadan Bestemmelse i vor Forfatning, han er ingen „berettiget“; naar der i vor Forfatning stod, at en fremmed Monarch ikke kunde blive Regent i Danmark, saa vidste den, der uledede sin Arveret fra en dansk Prindsesse, at han i samme Dieblif, da han besteg en anden Trone, tabte al Arveret til den danske. Dog, jeg skal ikke forfølge dette videre. Jeg er i en vis Henseende heller ikke til den Grad bange for det, der vel for de Fleste gjør den cognatiste Arvesølges Ophævelse sær betænkkelig for de forbeholdte gottorppe Prætenstøner, som jeg seer, at Andre ere. Jeg angstes just ikke ved Tanken om, at Danmark kunde blive et russisk Secundogenitur. Jeg veed meget vel, at, saalange der er en Modvægt mod en eenstidig russisk Politikk i det øvrige Europa, ville flige Planer, om man end vil tillægge Rusland dem, hvilket der ikke er nogen Grund til, ikke kunne realiseres. Men det er ingenlunde tilfredsstillende for en dansk Borger, naar der siges, at, hvis engang det Tilfælde kommer, at der atter skal handles om at bestemme Danmarks Riges fremtidige Regent og Regentfamilie, da har en bestemt enkelt Magt reserveret sig, som det blev sagt, en særdeles vægtig Stemme ved Afgjørelsen (Hør!), vel at mærke, naar der ikke er nogen til Danmark selv knyttet bestemt Berettigelse, som danner en Modvægt derimod. Det er en uønskelig Ordning af Forholdene, der lader en saadan Mulighed tilbage; men lader os haabe, at, saafremt Tilfældet engang skulde komme, ville de europæiske Forhold være saadanne, at den Fare, der ligger deri, kan undgaaes. Men Kongelovens Arvesølges Ophævelse indeholder ikke blot, hvad der hidtil har været omtalt, og hvad meest umiddelbart ligger deri, at

Rækkefølgen af dem, der i Fremtiden kunne kaldes til Thronen i Danmark, forandres, men der indeholdes noget Andet og Mere deri, og der ligger i mine Tanker en ganske overordentlig Vægt paa just denne anden Side, idet Kongeloven og Kongelovens Arvesølge, uden Hensyn til Personerne, tillige er et statsretligt Grundlag for Monarchiet. Derfor er det et vigtigt Spørgsmaal, først om der ikke i denne Henseende er Fare ved overhovedet at ophæve Arvesølgen efter Kongeloven, dernæst, paa hvilken Maade Ophævelsen i ethvert Tilfælde bør skee, for at afværge og imødegaae saadan Fare. Det er det, hvorpaa min Tanke under hele denne Sags Overveielse fortrinligt har været rettet. Jeg vedkiender mig, at jeg anseer Betænkkelighederne ved den urigtige Opfatning, der muligt nu kan knytte sig til Kongelovens Arvesølges Ophævelse og til en uforstigtig Form for denne Ophævelse, for langt større end dem, der angaae, hvad der kan skee, med Guds Hjælp meget sildigt, ved den Glyktsborgske Mandstammes Uddøen, og her er jeg paa et Punkt, hvor jeg har den fuldeste personlige Overbeviisning om, at vi aldeles ikke have at gjøre med Overenskomsten med Udslandet, der staaer ikke det Allermindste i Tractaten om, i hvilken Form Ophævelsen skal skee, og der er i Tractaten Intet til Hinder for, samtidlig med Ophævelsen at sikre sig mod en Forverling af Arvesølgens Ophævelse med Forandring af statsretlige Forhold. Jeg kommer da først til det Spørgsmaal, hvorfor da Ministeriet har villet opgive den Tankegang, der ligger til Grund, ikke blot som Premierministeren udtrykte sig, i Renunciationerne, men paa det Allerklarest i Warschauer-Protocollen (Hør!), hvorfor Ministeriet har villet afbryde den historiske Sammenhæng mellem den hidtil bestaaende Tingenes Orden og den nye, hvorfor Regjeringen har villet først ophæve Kongeloven, og derpaa ved en ny, med Fortiden ikke sammenhængende Beslutning kalde Prinds Christian af Glücksborg og hans Descendenter til Thronen. Er det ikke saa klart som Noget udtalt, og gaaer det ikke igjennem hele Warschauer-Protocollen og Renunciationerne, at det er ved Kongeloven og de i Henhold til den skete Traktater, at